

det ærede Medlem, saa længe han ikke var bleven prøvet paa nogen meget udsat Post i Politik, for da tænkte man fra mange Sider — jeg tænkte det ogsaa —: Hvis en Gang den Mand, som taler saa klogt og saa faderligt til andre, faar Magten i sine Hænder, ville vi faa at se et fortræffeligt og forstandigt Regimente her i Landet. Saa længe det ikke var prøvet, hvor godt det ærede Medlem selv forstod at styre, saa længe gik det an, at han talte faderligt formanende til andre Politikere. Men efter at det ærede Medlem ved i nogle Maaneder at staa i Spidsen for Regeringen her i Landet har vist, at ingen mindre end det ærede Medlem forstaar sig paa „praktisk og paa rette Maade“ at gribe politisk ledende ind i et Lands Styrelse, saa misklæder det det ærede Medlem i høj Grad at paatage sig en saadan pædagogisk Mine overfor andre. Det kan være, at det ærede Medlem gik en haard Skole igennem i de Maaneder, han var Minister, men den synes ikke at have været haard nok. I alt Fald synes den ikke at have modnet det ærede Medlem til den Beskedenhed, som er naturlig for et Medlem, der har præsteret det, det ærede Medlem præsterede i den Tid, han stod i Spidsen for Regeringen.

Det ærede Medlem fra Æbeltoft griber ogsaa forkert paa denne Sag. Det ærede Medlem fortæller os, at Tyngden her i Tinget ligger i Delegationen. Ja, hvad er nu Delegationen? Det er tvivlsomt, om det ærede Medlem i synderlig Grad har Ret til at tale paa Delegationens Vegne. Formelt har han det naturligvis, men reelt betvivler jeg det i meget høj Grad. Der er jo ikke mindre end 27 Medlemmer indenfor Delegationen, den største Gruppe af Delegationens Medlemmer, der f. Eks. have været i Opposition mod det ærede Medlem fra Æbeltoft senere, end de have været i Opposition mod mig. De have været i en skarpere og mere forbitret Kampstilling overfor det ærede Medlem fra Æbeltoft, end de nogen Sinde have været overfor mig. Man kan dog ikke have glemt, hvilken Kamp der nylig stod her i Salen mellem „de 27“, den største Gruppe af Delegationen, og det ærede Medlem som Forsvarsminister, hvordan hans Standpunkt blev betegnet som „den døde Mus“ — det, som var hans Livssag —, og det er ikke ubekendt, hvordan „de 27“ saa paa det ærede Medlem hin 12. Februar, da han stod her paa denne Plads og talte saa mandeligt til os om det heltmodige Forsvarsstandpunkt, som han var kommen til

at indtage. Det er ikke ubekendt for noget Medlem af dette Ting, hvor haard den Dom var, som „de 27“ fældede over ham den Dag, og hvordan de ikke lagde Skjul paa, at de mente, at der var en stærk Svigten overfor dem i den Bedrift, som det ærede Medlem udførte den Dag. Jeg tror, at den Forbitrelse, som den Gang affødtes, neppe er ganske bortvejret endnu, og at den reelle Myndighed, som det ærede Medlem har, naar han taler paa „de 27“s Vegne, er overmaade svag. Det er tværtimod meget muligt, at Tyngden i „de 27“ vil bringe dem til netop at glide ud til et Standpunkt, som ligger langt nærmere ved det radikale Venstres Politik end ved den Politik, som det ærede Medlem nu uhjælpelig er bunden til siden hin 12. Februar, da han indtog et absolut rent og skært Højrestandpunkt. Og det ærede Medlem tager sikkert fejl, naar han tror, at man indenfor Delegationens Vælgerkorps kunde møde Modstand mod Arbejdet for eller eventuel Kamp for at generobre Juni-Grundloven. Han vil paa den kommende Valgdag faa den Erfaring, at Delegationens Vælgere for største Delen forstaa, at dette Krav nu bør fremføres og med størst mulig Stykke, og at disse Vælgere derfor ville støtte de Politikere, der gaa i Spidsen for dette Krav, og sige: Nu er det Tid til at gennemføre det.

Man vil ikke komme i Kamp med nogen som helst Del af Venstres Vælgere, naar man rejser en saadan gammel Mærkesag i Venstres Politik som Juni-Grundlovens Genindførelse. Det er intet mindre, end at man udfolder Venstres gamle Hovedbanner og kalder til Kamp under det. Og om at man kan sejre i den Kamp, nærer jeg ikke den mindste Tvivl. De Folk, som skulle kæmpe for at bevare Privilegier for Kapitalen og det store Hartkorn, staa paa en saa uretfærdig Basis, at det ikke vil være svært at bekæmpe dem. Men hvilken Magt der vil staa bag os i en saadan Kamp, skal den kommende Valgdag vise, og det er muligt, at den vil vise noget, som vil forbyde det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), hvis han selv tror paa, at den Tone er ægte, som han har anslaaet her i Tinget. Det gælder om til denne Kamp at samle ikke alene hele Venstre — hvad jeg tror er meget muligt —, men ogsaa hele Demokratiet. Det kan nok tiltrænges, at Socialdemokraterne komme til at deltage i den Kamp; den Hjælp, de kunne yde der, er fornøden og meget betydelig, og der findes neppe Venstremænd her i Landet, som